

A LÁZADÓ NYESTEK UTOLSÓ MENEDÉKE

Íme a tartomány
mérhető kiterjedéssel, imbolygó épületekkel,
számum kristályaival a háztetőkön.

Az ígéret városrészei már messziről megfigyelhetők.
Asztalon lágý köles, teve vére.
Kőművesekbe botlik, aki nem vigyáz,
téglaik közt árulások tejfóles keveréke.

Az árulás felsejlik éppen,
mint állat nyomában a lucskos ösvény.
A kőművesek fején, fejünkön rókaprém,
lehántott rókamáglya,
mint közös takarót, húztuk le róluk a tartományban.

A rókát mi vertük laposra
úgy, hogy bundája ép maradjon.

Aki épít, rombolni kényszerül,
mondták milliók, százak, ezrek.
A kőművesek morzsálva szendvicseznek.

Mi, kőművesek megpihenünk mára.
Védőitalba mártott lábbal hűsölünk
a haladás ponyvái alatt:
ígéret, ködkép, érintetlen termőtalaj,
búzaszem, moslék, tökmagolaj,
egészséges fantáziánk szüleményei.

Nyestek gyűlnek a gyertyaláng köré,
foguk lisztbe mártott smaragd.
Tanácstermük kenyérnyi sziklavájat,
de rejtve a tartomány elől.

Van mit megvitatniuk.
Huzat tör be a sziklaüregbe.
Egyikük a szél mozgását figyeli,
mások a zuzmók növekedését mérik,
de mind ugyanarra gondolnak.

A tartomány csendes, őzgerinc zárja körbe,
benne gépek egy elfelejtett korból,
üzemanyaggal újratöltött tartályok,
a népszerűség izzó gyertyáival beindított rendszerek.

Gyűlnek-gyűlnek a gyertyaláng köré,
úszóhártyáig szopják a csirkelábakat
a nyestek, ismerik az örület megtisztított városrészeit,
a periferiák nedves útburkolatát,
már nem fészkelnek a motorháztető alá a puha szivacsba,
nem rágják szét a kínai kötegeket.

Nyestszag hül a gyertyacsonk körül.
A számum lángot altat.
Útra keltek a tartomány felé
véget vetni egy olyan kornak,
ami talán el sem jött, amíg a tévedéseinket
nem úgy neveztük, hogy béke és egyetértés.

És most, nem tudva érkezésükről,
hátradőlünk az elektromosság mestereivel,
mert mi itt mindent megtettünk,
ami nem lépte túl a kényelem határvonalát, tartományainkat,
hátradőlünk, hogy nevet adhassunk a most születőknek,
és elfelejthessük, hogy voltak lázadó nyestek,
valahol egy eldugott sziklarésbe szorítva vissza,
akik majd mind délre mennek,
már ahányan szerintünk megmaradtak,
hogymagukhoz próbálják, amit érdemelnek,
és ne zavarják a nyugodtabb partokat.

ÉBREDÉS A MESTERBEN

Bezártak téged, mint kutyákat, ha elaltatni félnek.
Hová merülnöm nincsen nélküled.

Az én álmomban óceán leszel.
Anyám álmában vízbe fulladok.
Ezzel nehéz versenyezni.
Emlékszem hullámaidra,
egyre távolabbra sodortak,
mert veled nem bírhattam el.
Cipeltem, elrágтам sok puttony gyümölcsöt
a többi gyerekekkel,
őket csak medenceszélről figyelhettem.

Koncentrációd tökéletes volt,
arányaid megfelelők
a klór s a többi vegyszer között.
Anyám reszketett, pakolt egyre több gyümölcsöt,
míg megszerettelek.

Bírni a vízzel benned tanultam.
Az ugródeszkádról egy mester dobott le,
mondták többen akkor, megfulladhatok.

Most az utcasarkon állok a bejáratodnál,
ahol éveimben befordultam annyiszor.

Valaki seprűt ad nekem, mutatja szerényen
Kéz- és lábtempók új mozdulatsorát.
Tudja, mit nyertem és mit veszítek el.
Együtt kopunk a járdaszegélyen.

Kevés időt adtál összeszokni,
és tessék, itt állsz bezárkózva,
idegen test a testben,
tenyérben a szálka,
kilöködsz majd, vagy betokosodsz,
nem tudni még.

Kezemben seprű, amíg elfogyok.
Körmöm alatt varból, dióbélből gyúrt partvonal.
Kabát és kötött pulóver, nadrág rajtam,
alatta fürdőgatyám.
Szememben vízgömb,
fogamban homok, por.

Tőled kaptam mindenem,
gyulladást, vírust, baktériumot,
bemártózást és fizetséget.
Benned kerestem hibáimat,
kin annyi vegypor áthalad.
Mit csináljak én, a mester,
aki egykor általad.

Szegeztek volna a falnak, azt kívántam,
de mit tegyenek, ha rám már nincs keret,
mert igényled a törődést,
az újra fugázott csempeközt,
olajozott tisztítógépeket.

Nem tudni, mennyi hibádat kéne kijavítani,
mégis így voltál tökéletes, amíg voltál.
Ismered testem az öltözőkabinból.
Ismered gyengeségeim,
mint akik egy Suzuki Swiftben zsúfolódtak össze,
egymás illatát.

Az estén, ami elkövetkezik,
szilánkosra nyitom az ablakod,
belépek száraz gőzfürdődbe,
szaunádban fázok,
szememre úszósapka épül,
hántós dióra a hártya,
de nem lesz már, mit
a medencédbbe hugyozni.